

ÉTERISTA

FILIP PUSKI

ÉTERISTA
FILIP PUSKI

© Filip Puski

© Magna Publishing, s.r.o., 2019

www.vydavatelstvomagna.sk

www.magnastore.sk

Korekcie: Mgr. Juliána Pallerová

Obálka: Marek Varga - GO.UP

Sadzba: Magna Publishing, s.r.o.

1. vydanie

ISBN: 978-80-89917-54-9

Obsah

Precitnutie.....	8
Zelené mesto	27
Yatanova družina.....	63
Tak hovoria hviezdy.....	105
Výprava.	119
Malé Údolie	137
Nečakaný oddych.....	227
Zem železa.	261
Pečať smrti.	295
Posledné rozhodnutie	343

1. kapitola

Precitnutie

Hlbokým lesom sa rozliehal dupot ťažkých kožených topánok a praskanie suchých konárov. Päťica mužov v hnedých rovnošatách so zelenými šatkami uviazanými cez pravé ramená sa rútila lesom. Na ich čele kráčal mohutný vodca. Ako druhý postupoval vysoký, štíhly, ale zato šľachovitý muž. Dlhé havranie vlasy mu spadali pod ramená. Ako jediný z päťice mal pri sebe aj zbraň, dýku za opaskom.

„Už sme skoro tam, Jossip,“ ozval sa čiernovlasý muž s dýkou a položil ruku na plece vodcu kráčajúceho pred sebou. „Čo sa tam mohlo stať?“ spýtal sa vzápätí. Mohutný muž, vodca, sa obzrel cez rameno.

„Yatan,“ prehovoril potichu a trochu zamračene. „Plníme úlohu, takže ma volaj kapitán, aspoň pred mužmi,“ dodal.

Čiernovlasý muž Yatan prikývol na súhlas a potom zavetrl. Vo vzduchu bolo cítiť štipľavý dym, ktorý vháňal slzy do očí. Blížili sa k miestu. „Niečo tu nesedí,“ povedal.

„Buďte v strehu!“ zakričal vysoký mohutný kapitán Jossip. Rukou rozhrabol konáre spáleného stromu a pohľad, ktorý sa mu naskytol, mu vyrazil dych. Kedysi to mohla byť malá čistinka v lese, teraz to však vyzeralo ako vstup do pekla. Vo vzduchu sa vznášal rozvírený ťažký popol a pach spálených tiel bol taký silný, až škriabal v hrdle. Čierna spálená zem stále vypúšťala oblaky dymu, ktoré vytvárali temný opar smrti. Po nej sa váľalo niekoľko mŕtvych tiel. Čokoľvek sa tu odohralo, muselo to byť nedávno.

„Kapitán Jossip,“ spustil čiernovlasý Yatan pri prezeraní zničeného okolia. „Vyzerá to, akoby tých úbožiacov niekto roztrhal a spálil zaživa,“ pretieral si oči, akoby sám svojmu zraku

neveril. Otočil sa ku kapitánovi a čakal, že ich drsný mohutný vodca bude mať vysvetlenie.

„Odporné,“ prehovoril urastený kapitán a znechutene si odplul. „Pozrite sa, či to niekto prežil, a prehľadajte okolie,“ zavelil a v hlave si vytváral desiatky scenárov. Žiadny však nedával zmysel. Nedokázal pochopiť, čo sa tu mohlo stať. Muži sa rozprchli na všetky strany, kľakali si k mŕtvym a hľadali známky života. Bolo to márne. Niektorí úbožiaci mali skrz-naskrz v hrudníku diery veľké ako päť. To nemohol nikto prežiť.

„Kapitán, jeden stále žije!“ zvolal odrazu vysokýčiernovlasý muž. „A je, no je... poď sa pozrieť!“ dodal a zamával na svojho kapitána. Ten neváhal, znechutene prekročil pár zúbožených tiel a vydal sa k miestu.

„To nie je možné,“ zašepkal kapitán sám pre seba. Pred dvojicou ležal na chrbte mladý hnedovlasý chlapec v roztrhanej bielej košeli. Okolo neho stále tlela zem a vznášal sa dym. Bol špinavý od popola, no inak na sebe nemal, aspoň na prvý pohľad, žiadne popáleniny ani zranenia. Skôr vyzeral, akoby spal, akoby sa ho ten masaker navôkol vôbec netýkal. Kapitán Jossip si k chlapcovi kľakol. Siahol k opasku, vzal fľašku s vodou a navlhčil kus látky, aby ovlažil chlapcovi pery.

„Musíme ho odtiaľto dostať preč,“ povedal a utrel mu kusom látky tvár. Potom sa zamračene pozrel na Yatana: „Máš nejaký nápad?“ Yatan nesúhlasne zakýval hlavou a rukou si zakryl nos, akoby mu to malo pomôcť zbaviť sa smradu a štipľavého dymu. Ak tu ostanú o čosi dlhšie, snáď vyvráti aj dnešný obed. Zbežne a s nechutou si prezrel bezvládne telá.

„A mimochodom,“ prehovoril napokon Yatan, „tí mŕtvi muži sú z Južného kráľovstva.“ Potom ukázal na bezvedomého chlapca pri Jossipových kolenách: „Teda okrem neho. A nie sú to obyčajní muži, všetci vedia alebo vedeli ovládať éter. Všetci do jedného to boli éteristi z Juhu. To znamená, že...“

„Dost!“ okríkol ho Jossip. „Ja viem, čo to znamená,“ dodal

už o čosi pokojnejšie a zamračené si prezrel celé zdevastované okolie. „Viem veľmi dobre, čo to znamená. Vzťahy s Južným kráľovstvom sú krehké.“ V ruke stále držal fľašku s vodou. Popol a dym mu vháňali slzy do očí, a tak si ich opláchol. Veľmi to však nepomohlo. Pohľadom vypátral ďalších dvoch mužov, ktorí ešte stále prehľadávali okolie.

„Vy dvaja!“ zakričal. „Poďte sem!“ Vstal a z kapsy, ktorú mal za opaskom, vybral zvitok papiera. Roztiahol ho a držal pred sebou v ľavej ruke. Vystrel ukazovák pravej ruky a ten mu vzplanul akýmsi bielym žiarivým plamienkom o veľkosti plameňa sviece. Ukazovák začal čosi písať do zvitku. Keď skončil, biely plameň prúdiaci z jeho prsta sa rozplynul. Stočil zvitok, chytil ho do dlaní a zavrel oči. Pod rukami sa objavil náhly záblesk svetla. Zvitok bol teraz zapečatený. Podal ho dvom mužom, ktorých pred chvíľou zavolať: „Robím to veľmi nerád, pretože viem, ako sa k nám správajú v Južnom kráľovstve. Odnesiete túto správu kráľovi Juhu.“

„Rozumiem,“ povedal jeden z dvojice a prikývol. V očiach mu bolo vidieť nechotu. Mužom sa rozhodne do Južného kráľovstva nechcelo.

Kapitán Jossip si to všimol: „Mier je krehký. Južania musia vedieť, že my v tom nie sme zapletení. Na tom zvitku máte pečať, ktorá vám umožňuje audienciu u kráľa Juhu.“

„Keď to musí byť,“ odvetil jeden z dvojice.

Kapitán Jossip nereagoval a ešte raz si prezrel hrôzostrašnú scénu. Stále nenašiel vysvetlenie. Vojna sa skončila pred siedmimi rokmi a bol dohodnutý krehký mier. Toto však nevyzeralo na obyčajné použitie éteru. Ani najmocnejší majster éterista by nedokázal zničiť taký kus zeme a toľko ľudí naraz. A ešte k tomu ten chlapec. Kapitán Jossip ukázal niekam do lesa.

„Bežte!“ zavelil. Obaja muži si pred hrud'ou spojili ruky, dlaniami k sebe. Ozval sa hlasný tresk a obaja sa rozbehli tak rýchlo, že bežným okom by si ich ledva niekto všimol. Nechali za sebou len rozvírený prach a dym. Z ohoreného stromu opadlo

niekoľko listov, ktoré urobili v rozvírenom vzduchu pár otočiek a zniesli sa k zemi.

„Výborne,“ povedal kapitán Jossip a kývol hlavou. „Teraz toho chlapca odnesieme niekam do bezpečia.“ Ukázal na mládenca v bezvedomí. Kapitán si odložil fľašku za opasok a zohol sa ku chlapcovi. Zbežne ho ohmatal, aby si preveril, či nemá zlomeniny alebo vážne zranenia. Zdalo sa, že je v úplnom poriadku. Mohutný kapitán Jossip si potom chlapca s ľahkosťou prehodil cez plece a rozhliadol sa po okolí. Jeden člen jeho družiny ešte stále preháďaval okolie.

„Kremar!“ zvolal Jossip. Posledný muž z päťice sa vynoril z temného dymu. Mal na sebe rovnakú hnedú uniformu ako Yatan a kapitán Jossip. Holú hlavu mal špinavú od popola a v tvári vytesaný výraz muža skúšaného životom. Na pravom líci mal hlbokú jazvu. Vyzeral ako nejaký pouličný bitkár. Prešiel si rukou po holej hlave a pozrel sa na kapitána. Nepovedal však ani slovo. Jossip prikývol, aby dal najavo, že ho zaregistroval. Jednou rukou držal chlapca na ramenách a druhou ukázal na holohlavého muža, aby vydal ďalší rozkaz:

„Kremar, ty pôjdeš napred. Pôjdeš do mesta a podáš správu veľmajstrovi. My prídeme neskôr, aj s týmto balíčkom.“ Pohupol sa, aby zdôraznil, že má na mysli bezvedomého mladého muža na ramenách.

„Hneď sa vydám na cestu,“ odvetil holohlavý muž s jazvou na líci.

„Vpred!“ zavelil Jossip.

Holohlavý muž Kremar nepovedal ani slovo, len spojil ruky pred hrudňou, dlaňami k sebe, podobne ako predtým jeho dvaja spoločníci. Ozval sa hlasný tresk. Muž vyletel takou rýchlosťou, že pôsobil ako rozmazaná šmuha, a nechal za sebou len pás zvráteného dymu.

Kapitán Jossip sa zahľadel na zvrátený dym a rozkašľal sa. Začínalo ho škriabať v hrdle. Všetok ten popol a smrad si

vyberal svoju daň. Už na tomto mieste nemôžu dlhšie zotrvať.

„Jossip,“ ozval sa odrazu Yatan. „Nebudeme môcť cestovať pomocou éteru, lebo máme tento balíček, takže budeme musieť niekde prespať. Nebude to...“

„Ticho,“ prerušil ho mohutný kapitán a bez ďalšieho slova sa vybral vpred, až z neho v dyme ostala len silueta. Yatan len kývol plecami a mlčky sledoval, ako sa jeho veliteľ stráca v dyme. Napokon sa však vybral za ním. Obaja si vydýchli, keď sa dostali preč z toho strašného miesta. Bok po boku išli nejaký čas lesom. Jossip si tu a tam prehodil bezvedomého chlapca na druhé rameno, alebo ho niesol v náručí. S Yatanom za celý ten čas prehodil len niekoľko slov. Nebolo mu veľmi do reči. Snažil sa prísť na to, čo sa tam mohlo stať. Spálená zem a mŕtvi Južania rovno na hraničiach, to nevestilo nič dobré. Odrazu sa zastavil a rozhladol sa po lese: „Tu prečkáme noc,“ povedal a opatrne zložil bezvedomého chlapca na zem.

„Dobrá voľba,“ odvetil Yatan.

„Yatan,“ oslovil stroho svojho spoločníka Jossip, „máš prvú stráž.“

Yatan prikývol, oprel sa chrbtom o najbližší strom a spojil ruky pred hrudou. Zavrel oči a vyzeral, akoby sa na niečo sústredil. Jossip si zatiaľ spoza opasku vytiahol fľašku a pil plnými dúškami. Napokon si spokojne vydýchol. Zvalil sa pod strom, privrel oči a premýšľal. Určite sa bude musieť na to odporné spálené miesto vrátiť, aby ho bližšie preskúmal. Najskôr však budú musieť dopraviť chlapca do mesta a vyspovedať ho. Určite bude niečo vedieť. Zmrákalo sa a blížila sa noc. Jossipa a Yatana premohli driemoty a poddali sa spánku.

• • •

Precitol a otvoril oči. Zistil, že leží na zemi a pozerá sa do zelených košatých korún stromov, za ktorými sa črtala modrá obloha.

Pocítil taký silný nával strachu, že sa ani nedokázal hýbať. Báł sa pohnúť alebo zo seba vydať čo i len hlásku. Bez toho, aby pohol hlavou, sa len očami rozhlíadal navôkol. Netu šil, kde je, čo tu robí a ako sa sem dostal. Vládlo tajomné ticho a jediné, čo bolo počuť, bolo jemné šuchotanie lístia a mocný tlkot jeho srdca.

„Konečne si hore,“ ozval sa hlas. Chlapec sa zľakol a prudko sa posadil. Pohľad mu spočinul na neznámom mužovi. Dlhé čierne vlasy mu končili pod ramenami. Tvár mal rezanú akosi ostro a jeho líčne kosti boli mierne vystúpené. Bol vysoký a štíhly, ba až šľachovitý. Na sebe mal hnedú uniformu a cez pravé rameno previazanú zelenú trojčipú šatku. Na nohách mal obuté ťažké čierne kožené topánky. Celé to vyzeralo ako vojenská uniforma. Jednu ruku držal na dýke za opaskom. Bola to práve dýka, ktorá chlapca znepokojila. Nasucho preglgol a nemo vyvaľoval oči na cudzieho čiernovlasého muža.

„Mňa sa báť nemusíš,“ prehovoril muž priateľským hlasom.

„Ani tej dýky,“ dodal a spravil krok k chlapcovi. „Ja som Yatan,“ predstavil sa. Vtedy sa spoza stromu vynoril ďalší muž. Bol mohutný a v tvári mal prísny výraz. Mračil sa, akoby mu niekto zjedol večeru. Na sebe mal rovnakú hnedú uniformu so zelenou šatkou. Rukávy hnedej košele mal vyhrnuté po lakte. Muž dal ruky vbok.

„Dobré ráno,“ prehovoril mohutný muž. Jeho hlas bol rovnako silný ako jeho postava. „Som kapitán Jossip,“ predstavil sa a zaboril prst do svojej hrude. Chlapec sa nezmohol ani na slovo. Cítil slabosť na žalúdku a v hrdle mu vyschlo. Pohľad mu preskakoval z jedného muža na druhého.

„Takže,“ pokračoval mohutný chlap. „Teraz si na rade ty,“ povedal a ukázal na chlapca sediaceho na holej zemi. „Kto si a odkiaľ pochádzaš?“

Až teraz si chlapec uvedomil, že netuší, kým vlastne je. Netušil ani, ako sa volá. Vlastne ani nevedel, ako vyzerá. Snažil sa na niečo spomenúť, no jeho spomienky neexistovali. V myšlienkach

videl iba tmu a prázdno. Nemal minulosť a nevedel nič. Obaja muži ho pozorne sledovali a čakali odpoveď.

„Ja...“ ozval sa chlapec napokon roztraseným hlasom. „Ja neviem, kto som.“ Pohľad mu preskakoval z jedného muža na druhého, akoby sa cítil ohrozený. Kapitán Jossip sa s rukami vbok zamračil na zmäteného chlapca.

„Skutočne?“ spýtal sa Jossip pochybovačne.

Vystrašený chlapec len niekoľkokrát nasucho preglgol a opatrne prikývol. Tých mužov sa skutočne bál.

„Nič si nepamätám,“ prehovoril chlapec so strachom v hlase.

„Ja, ja... si naozaj nič nepamätám. Čo so mnou chcete robiť?“ Chcel vyzvedat' ďalej, no vtom ho prerušil jasný záblesk bieleho svetla. Hneď vedľa neho sa do zeme zapichol biely žiarivý osteň. Ako náhle sa objavil, tak rýchlo aj zmizol, pretože po náraze do zeme sa jednoducho rozplynul. Zostala po ňom iba diera v zemi hneď vedľa jeho ruky.

„My tu kladieme otázky!“ zreval kapitán Jossip tak rázne, až chlapcovi prišlo zle. „A ďalší môže skončiť priamo v tebe, ak si nedáš pozor na jazyk.“

Chlapec si uvedomil, že muž to myslí celkom vážne. Odkiaľ sa však vzal ten žiarivý osteň? Pohľad mu stále preskakoval z jedného cudzinca na druhého. Chcel sa ďalej pýtať a vyzvedat', no rozhodol sa, že bude múdrejšie, keď s tým prestane. Mohutný muž vzbudzoval obrovský rešpekt.

„Naozaj si nič nepamätám,“ spustil chlapec. „Vidím v spomienkach iba tmu a nič iné. Skutočne...“ vetu nedokončil a smutne sa pozrel do zeme. Tichým hlasom pokračoval: „Prosím, čo sa stalo?“ spýtal sa a hneď si uvedomil, že spravil chybu. Nemal sa predsa nič pýtať. Zavrel oči a čakal úder. Žiadny neprišiel. Otvoril oči a pozrel sa na mohutného muža. Kapitán Jossip zísal do korún stromov a ruku držal na čele, aby ho neoslepili ostré lúče slnka prenikajúce cez koruny. Cez zelené šuchotajúce lístie stromov bolo vidieť na modrú oblohu.

„Yatan,“ ozval sa napokon Jossip. „Uved' ho trochu do deja,“ povedal a kývol hlavou na Yatana. Ten súhlasne prikývol a prikočil k chlapcovi tak, že stál rovno nad ním. Chlapec dal pred seba ruky, akoby sa chcel ubrániť úderu.

„Neublížim ti,“ prehovoril Yatan a usmial sa. Chlapec bol poriadne vystrašený. „Našli sme ťa v strede lesa obklopeného temnotou na hraniciach dvoch krajín. Zem bola spálená, vzduchom poletoval popol a všade sa povalovali mŕtvi muži. Jednoducho ich niekto chladnokrvne zabil. V strede celého toho nešťastia si ležal ty,“ prerušil rozpravu a ukázal na sediaceho chlapca. „A musím dodať, že bez jediného zranenia. Spal si, akoby si nebol súčasťou tej morbidnosti.“ Kľakol si pred chlapca tak, aby mu bol tvárou v tvár, a pozrel sa mu do očí. „Takže by som rád vedel čo, sa stalo.“

„Ja, ja o ničom neviem,“ bránil sa chlapec. Netušil, kým je, no vedel, že nie je žiadny vrah. Pri samotnej myšlienke, že by mal niekomu ublížiť, ho pichlo pri srdci. Yatan prikývol a pokračoval:

„Tí mŕtvi muži sú z Južného kráľovstva. A práve s ním máme, povedzme, veľmi napäté vzťahy. S Južnou zemou bol dohodnutý mier. A zrazu sme objavili Južanov zmasakrovaných rovno na hraniciach. Ak sa to nevysvetlí, môže znova prísť vojna.“

„Ale... ale ja,“ zakoktal chlapec. „Ja som nič neurobil, teda, teda...“

„Ako je možné,“ prerušil ho Yatan, „že čokoľvek alebo ktokoľvek napáchal tú hrôzu, ťa nechal žiť?“ spýtal sa, upierajúc pohľad do chlapcovej tváre. Kapitán Jossip doteraz len počúval, no teraz si odkašlal, aby prevzal slovo.

„Čokoľvek to bolo, rozhodlo sa nechať ťa žiť,“ povedal Jossip. Vystrašený mládenec jednoducho nedokázal všetky tie slová pochopiť. Nič nedávalo zmysel. Nevedel, kým je ani kto sú tí muži, a už ho obviňujú z páchania zla. Premohol ho pocit bezmocnosti. Slabosť na žalúdku sa stupňovala. Náhla únava mu zatienila jeho zmysly. Hlava sa mu zatočila a zrak sa mu zahmlil. Pomaly začal upadať do bezvedomia. Zo sedu sa zrútil na zem.

Predtým, než stratil vedomie, mu hlavou preblykli záhadné myšlienky na obrovský vír divokej zelenej energie.

„Odpadol,“ povedal Yatan.

„Nespravíš nič,“ odsekol Jossip bezmyšlienkovite. „Musíme počkať, kým sa znovu preberie.“

• • •

Stál a nemohol sa hýbať. Nedokázal pohnúť ani jedným svalom. Vlastné telo ho nepočúvalo. Uvedomil si, že stojí uprostred temnej a chladnej jaskynnej siene. Bola taká priestranná, že by sa do nej zmestil aj menší dom. Nikde však neboli pochodne ani priamy zdroj svetla, no napriek tomu bola osvetlená tajomnou šedou žiarou. Steny jaskyne jednoducho akoby samy svietili. V strede sály, rovno pod jeho nohami, boli do kamenistej zeme vyryté dva veľké pretínajúce sa kruhy. Priamo pred ním stáli tri postavy zahalené do čiernočiernych rúch. Tváre im zakrývali hlboké kapucne. Rúcha neodhaľovali ani kúsok holej kože. Dokonca aj rukávy mali také dlhé, že zakrývali celé ruky aj s prstami. Postavy stáli bez pohybu a takmer sa zdalo, že tie rúcha sú oblečené na sochách. Iba záhyby sa mierne vlnili pod návalmi jaskynného prievanu. Vládlo hrôzostrašné ticho, ktoré prerušovali len kvapky padajúce zo stropu, rozbíjajúce sa o chladné kamene.

„Jedného dňa poslúžiš vyššiemu zámeru,“ prehovorila jedna z postáv a preťala ticho hrubým nadľudským hlasom. Bol to mužský hlas a napriek svojej hrúbke pôsobil veľmi pokojne. „Poď do stredu kruhov,“ pokračoval. Nedalo sa určiť, ktorá z postáv prehovorila. Naďalej stáli nehybne a ozývali sa len slová. Chlapec odrazu spravil veľmi ťarbavý krok vpred, akoby ho niekto ovládal ako bábku. Chcel zastaviť, no nemohol. Chcel kričať, no krik sa ozýval iba v jeho hlave. Niekto cudzí ovládal jeho telo.

„Pristúp bližšie, Brioli,“ prehovoril znovu muž s hrubým pokojným hlasom, ktorý znel až nadzemsky.

„Presne tak, pod' sem, chlapče,“ prehovoric d'alsi zahalený muž. Tento mal však veľmi temný a chrapľavý hlas, naháňajúci hrôzu.

„Do kruhov,“ ozval sa posledný zahalený muž zdanlivo normálnym hlasom.

„Temzlon, Darirehet!“ prehovoric rázne muž s nadzemským hlasom. „Sústred'te sa!“ Z toho, ako rozprával, bolo jasné, že je to práve on, kto má zo všetkých troch zahalených najväčšie slovo. Chlapec urobil d'alsi ťarbavý krok vpred. Keby mohol, zruťil by sa na zem a od samotného strachu by sa ani nepohol. Spravil d'alsi krok. Nedalo sa to zastavit'. Chcel prosit' a kričať o pomoc. Všetko vnímal a pritom bol úplne bezmocný. Krok za krokom sa blížil k miestu, kde sa na zemi pretínali kruhy. Posledný ťarbavý krok vpred. Konečne stál v strede kruhov.

„Tak a teraz,“ povedal muž nadzemským hlasom, ktorý chlapcovi navodil zimomriavky po celom tele, „teraz sa začína prvá fáza nášho plánu.“ Po týchto slovách chlapcovi začalo pískat' v ušiach, až si myslel, že sa zblázni. Najradšej by sa chytil za hlavu, no nemohol. Ešte stále sa nedokázal pohnúť. Stratil zrak a jeho vedomie sa začalo vytrácať, akoby prestával existovať. Nastala tma.

• • •

Bola jasná noc tesne pred splnom a dokonca aj v hlbokom lese bolo dostatok mesačného svitu na to, aby sa dalo vidiet' aj bez ohňa. Z ukrytých kútoV lesa sa ozýval odľahlý hukot sovy. Muž s havraními vlasmi, Yatan Falter, stál a pozeral sa cez koruny stromov na rozžiarené nočné nebo. Videl tisíce hviezd a zamyslene ich obdivoval. Hovorilo sa, že hviezdy sú nesplnené želania, a keď padá hviezda, znamená to, že jedno z tisícov želaní sa konečne niekomu splní. Sám však nevedel, či sa tomu dá verit', alebo či sú to len výmysly. Tak či onak vedel, že vo hviezdach spočívajú ukryté mnohé pravdy a tajomstvá. Práve preto ho hviezdy tak

fascinovali. Zamyslený sa posadil na peň a vtom jeho úvahy prerušil akýsi šuchot.

Yatan sa otočil a uvidel, ako sa chlapec krčovite myká zo spánku. Držiac pravú ruku na dýke, zamračil sa a pokrútil hlavou. Musí sa mu snívať niečo veľmi neprijemné. Chlapec sa odrazu strhol zo sna a zalapal po dychu. V panike sa pokúsil pohnúť nohami a potom zatriasol rukami. S úľavou si vydýchol. Zase bol pánom svojho tela. Najskôr niekoľkokrát zažmurkal a potom si pretrel oči. Keď sa konečne rozhladol, uvidel kúsok od seba sedieť akéhosi muža a v momente stuhol.

„Dúfam, že si sa konečne vyspal,“ prehovoril Yatan. Chlapec však len ticho sedel a mlčky pozeral do zeme. Vyzeral byť veľmi zamyslený.

„Brioli,“ pošepkal zrazu chlapec sám pre seba.

„Čože?“ spýtal sa Yatan, prižmúril oči a mierne naklonil hlavu, akoby sa snažil zachytiť nejaký zvuk prichádzajúci z diaľky.

„Čo si to povedal?“

Chlapec vyskočil na nohy, akoby našiel novú dávku odvahy, a pozrel na Yatana: „Brioli!“ vykrikol nadšene.

Yatan len naďalej nechápavo hľadel na chlapca. Netušil, či mu preskočilo, alebo si na niečo spomenul. „Čo Brioli? Čo to je?“ spýtal sa Yatan a skutočne bol zvedavý.

„To je moje meno,“ odpovedal pohotovo chlapec.

Mohutný kapitán Jossip sa vynoril z tmy. Prekrížil ruky na hrudi a zahľadel sa na chlapca: „Tak Brioli, hovoríš,“ prehovoril prísne. „Dobre teda, Brioli. A ako vieš, že to je tvoje meno?“ opýtal sa pochybovačne. „Ako si na to meno vôbec prišiel?“

„Ja...“ spustil chlapec, no vzápätí sa odmlčal. Nevedel, či tým mužom môže dôverovať. Veď pre neho to boli úplní cudzinci. Vlastne aj sám sebe pripadal ako cudzinec. Nevedel o sebe vôbec nič. Teda okrem toho mena. To mu znelo v hlave a jednoducho vedel, že patrí práve jemu. Keď si pretriedil myšlienky, rozhodol sa pokračovať: „Spomenul som si. To meno mi zaznelo v hlave a

viem, že sa tak volám,“ povedal rozhodne.

Kapitán Jossip prikývol a pozrel sa na Yatana: „Vyspovedaj ho, odpovedz na jeho otázky a zisti čo najviac. Musíme z neho dostať všetko, čo vie, kým sa dostaneme do mesta,“ bez ďalšieho slova sa otočil, stratil v šere noci medzi stromami.

„Nie si hladný?“ spýtal sa Yatan a bez toho, aby počkal na odpoveď, vytiahol z kapsy za opaskom kus sušeného mäsa a hodil ho chlapcovi. Ten zareagoval pohotovo a chytil ho do ruky. Celý kus zjedol na pár hltov. Yatan s úžasom pozoroval hladného mladíka.

„Ty máš ale apetít,“ prehovoril znovu Yatan. „Ako sa cítiš?“ opýtal sa prívetivo. Chlapec menom Brioli však len ticho stál a mlčky pozeral do zeme. Zase nad niečím premýšľal.

„Ty toho veľa nenarozprávaš,“ povedal Yatan. Brioli sa strhol.

„Ďakujem,“ prehovoril chlapec napokon. „Za... za to jedlo myslím.“

„Viem, čo ťa trápi,“ rozhovoril sa Yatan sediaci na pni. „Všetko, čo sme ti stihli povedať, je pravda. Dokonca ti aj verím, že si nič nepamätáš. Tvoj výraz tváre prezrádza mnoho.“ Pravačkou rýchlo vytasil dýku a čepeľ nasmeroval priamo na mladíka. Ten sa preľakol a vypleštil oči. „Vieš, veľmi dobre viem čítať ľudí a viem, že na teba dýku potrebovať nebudem,“ povedal, ladným pohybom ju zasunul späť do puzdra a ruku voľne zložil na jej rukoväť. „Chcel som iba vedieť, ako budeš reagovať. Ja mám radšej priateľský prístup. Tak povedz, rozpamätal si sa ešte na niečo?“

Chlapec nesúhlasne pokýval hlavou. „Nie,“ odvetil. „Len na svoje meno.“

„Si si istý?“

„Vlastne ešte mi je povedomá tá šatka,“ povedal Brioli a ukázal na zelenú šatku, ktorú mal Yatan previazanú okolo pravého ramena, cípom nadol. Boli na nej našité dva prekryvajúce sa kruhy a v mieste, kde sa kruhy stretávali, bol vyšitý jednoduchý

meč. „Vlastne nie šatka, ale kruhy. Videl som také vo sne, ale bez toho meča,“ vysvetlil a zamyslene sa pozrel do korún stromov. Snažil sa rozpamätať na ten sen. Bol však akoby zahalený do hmly. Spomínal na nejaké zahalené postavy a kruhy vyryté v zemi.

„To je symbol našej zeme,“ povedal Yatan a poklepal prstom po šatke. „Dva kruhy s mečom. Ale k tomu sa dostaneme neskôr. Na čo si ešte spomínaš?“

„Na nič. Naozaj. Viem len, že ty si sa predstavil ako Ya... Ya...“

„Yatan Falter,“ doplnil ho pohotovo. „Predstavil som sa ako Yatan Falter.“

„Áno a ten veľký muž povedal, že sa volá Jo...“

„Jossip,“ doplnil ho znovu Yatan. Brioli si nahlas zívól a uvedomil si, že sa stále cíti unavený, napriek tomu, že spal možno aj celý predošlý deň.

„Naozaj ste ma našli medzi mŕtvymi?“ začal sa vypytovať Brioli aj napriek únave. „A zem bola naozaj spálená?“

„Áno, naozaj, ale tým sa teraz netráp, to je naša starosť. Tvoja je sa rozpamätať,“ odpovedal Yatan. Vystrel pred seba ruky a poriadne sa ponat'ahoval. „Poviem ti pár vecí a možno si na niečo spomenieš. My sa nachádzame v Zemi lesa. Na juhu je Južné kráľovstvo. Ďalej na východe pri moriach by si našiel morský národ. Je to malá zem plná moreplavcov a bádateľov. Susedí s našou Zemou lesa i s Južným kráľovstvom.“ Yatan vysvetľoval a chlapec Brioli pozorne počúval.

„Na západe, alebo možno na severozápade, neviem presne, pretože táto zem nemá presne dané hranice, sa nachádza Zem železa. Hovorí ti to niečo?“

„Nie,“ zakýval nesúhlasne hlavou. „Vôbec nič.“ Brioli sa snažil na niečo rozpamätať, no bola to márna snaha.

„Nevadí. Ak vyrazíme skoro ráno, zajtra prídeme do Zelenéj Hory alebo Zeleného Mesta, ako ho voláme.“

„Čo to je za mesto?“ spýtal sa zvedavo chlapec Brioli.

„Zelená Hora je hlavné mesto Zeme lesa,“ spustil vysvetľovanie Yatan. Celkom ho to bavilo. „Je veľmi blízko hraníc, pretože výmenou za mier sme boli nútení posunúť hranice až nebezpečne blízko k Zelenej Hore.“

„Čo znamenajú tie kruhy a meč?“

Yatan vzal do ruky kus konára a do zeme vyryl jeden kruh.

„Tento kruh predstavuje energiu alebo éter,“ povedal a nakreslil do zeme druhý kruh tak, že sa oba pret'ali. „Druhý kruh predstavuje človeka.“ Potom na mieste, kde sa kruhy pret'ali, nakreslil zvislú čiaru: „Toto je akože meč a ten predstavuje silu, ktorá vychádza zo spojenia človeka a éteru. Takže keď sa človek,“ povedal Yatan a ukázal na prvý kruh, „naučí ovládať éter,“ ukázal na druhý kruh, „dokáže toto.“ Yatan pred seba vystrel ruku, dlaňou nahor. Tá mu vzbĺkla jasným bielym plameňom, ktorý ožiaril okolie ako fakľa svietiaci na bielo. Plameň bol vysoký asi jeden lakeť. Brioli vyvalil oči a takmer padol od samého prekvapenia na zadok. Plameň vychádzajúci z Yatanovej dlane sa pomaly zväčšoval.

„Sleduj,“ prehovoril Yatan. Biely plameň v jeho dlani sa mihnutím oka zmenil na žiarivý meč vytvorený z čistej energie. Zvieral ho v ruke, akoby to bol normálny meč, akurát že žiaril krásnym čistým bielym svetlom. Briolimu spadla sánka. Teraz už vedel, odkiaľ sa vzal predtým ten oštep, čo sa zapichol do zeme vedľa neho. Meč v Yatanovej ruke sa odrazu rozplynul a s ním zmizla aj biela žiara. Znovu zavládlo nočné šero lesa.

„Čo to bolo?“ spýtal sa náhlivo Brioli.

„Éter.“

„Čo to je?“

„To je sila, ktorú v sebe nesie každý, no nie každý ju dokáže ovládať. Len veľmi málo nadaných ľudí má vpísané vo hviezdach používanie éteru,“ vysvetľoval Yatan. „Ja a kapitán Jossip sme éteristi. Vieme ovládať éter.“

„Úžasné,“ zamrmlal si Brioli popod nos. Ostal celkom

ohúrený. Vystrel pred seba ruku, sústredene sa zamračil, no nič sa nestalo.

Yatan sa rozosmial: „Takto to nefunguje. Na to treba dlhý a náročný výcvik,“ vysvetlil s úsmevom na perách.

„Naučíš ma to?“ spýtal sa dychtivo Brioli.

„Pozri, zajtra sa dostaneme do Zeleného Mesta. Tam sa uvidí, čo a ako. Zatiaľ ani neviem, či máš talent. Teraz by sme mali ísť spať, aby sme ráno mohli skoro vyraziť.“

„Dobre,“ odvetil potichu Brioli.

„Tak ráno,“ rozlúčil sa Yatan, vstal z pňa a ľahol si len tak na zem. Brioli neváhal a tiež sa zvalil pod najbližší strom. Na seba mal síce len zafúľanú bielu košeľu, no vzduch bol príjemný. Zima mu určite nebude. Zavrel oči a predstavil si Yatanov biely plameň. Éterista. To slovo znelo zvlášťne a nieslo v sebe akúsi dôležitosť. Brioli zaspával a predstavoval si, že z éteru vytvára zbrane podobne ako Yatan až kým sa neunavil vlastnými predstavami. Pobral sa do ríše spánku.

• • •

„Dáme sa na teda cestu!“ zakričal ktosi. Brioli sa strhol a uvidel nad sebou stáť mohutného kapitána Jossipa. Ruky mal vbok a v tvári stále rovnaký tvrdý výraz.

Brioli hneď vyskočil na nohy. Bolo skoré ráno. Prvé slnečné lúče presvitali cez koruny stromov a presvecovali les.

„Ideme!“ zakričal znovu kapitán Jossip a vykročil vpred pomedzi stromy. Brioli nevedel, či ho má nasledovať, no vtom ho niekto jemne postrčil. Otočil sa a uvidel za sebou stáť Yatana.

„Pohni sa,“ povedal Yatan a popohнал chlapca vpred. „Nechci Jossipa nahnevať,“ dodal varovne.

Brioli teda nemal na výber a s Yatanom po boku sa vydal za kapitánom Jossipom. Po pár krokoch si uvedomil, že je hladný ako vlk.